

Лисицата изтръпнала отъ страхъ но, все пакъ, се усмихнала и каза . . .

— И азъ огладнѣхъ, сестро. Но кого да изядемъ?

— Разбира се, че тебе ще изядемъ, — извикалъ вълкътъ, затракалъ зъби и тръгналъ къмъ лисицата.

— Какъ може да се насити една такава царица мечка съ такава малка лисица като мене! . . . — каза лисицата и хитро се свила, за да изглежда помалка. — За царицата трѣбва нѣщо по-голѣмо, та да има сили да се подхвърли и да изкочи отъ този ровъ.

— Вѣрно казва лисицата, вълчо, — изрѣмжала мечката и разкъсала вълка.

И тъй, останали само мечката и лисицата. Мечката, сита отъ изядения вълкъ, постоянно лежала, но лисицата все мислила, какъ да се избави отъ неизбежната смъртъ.

Мислила тя, мислила и най-после измислила, какъ да се спаси.

Това било на петия день следъ разкъсването на вълка.

— Пакъ огладнѣхъ! — каза лисицата и малко изгледала лисицата.

Лисицата настрѣхнала.

— Сега само ти оставашъ и азъ ще те изямъ! — каза лисицата и бавно пристѣпила къмъ лисицата.

Лисицата пакъ се усмихнала.

— Защо се смѣешъ предъ смъртъта си? — запитала мечката,

— Какъ да не се смѣя, — отвърнала лисицата — щомъ ти, царицата, се съгласявашъ да изядешъ една мършава лисица като мене . . .

— А какво да правя?